

[Lysholt Hansen.]

nansministerens tilslutning til, at der var en sådan enighed; det vil vi gerne undersøge nærmere og måske vende tilbage til det.

Uden for tillægsbetænkningen stiller vi ændringsforslag om at forhøje beløbet til vanskeligt stillede kommuner med yderligere 150 mill. kr. Det er jo ikke normal praksis for et udvalgsberettiget parti at stille egne ændringsforslag uden for betænkningen, og jeg beklager da også meget stærkt, at det ikke i stedet er et enigt finansudvalg, der møder med dette forslag. Det burde det og det kunne det have været, hvis ikke regeringen havde vist sig fuldkommen afvisende over for at indgå i forhandlinger med socialdemokratiet. Det var vist hr. Henry Christensen, der efter kommunevalget udtalte, at nu skulle socialdemokratiets forhandlingsvilje prøves specielt med henblik på forholdet til kommunerne. Det var også denne indstilling, der prægede flere af regeringspartiernes finansudvalgsmedlemmer, da vi meddelte, at vi agtede at stille ændringsforslag om 150 mill. kr. mere til vanskeligt stillede kommuner i overensstemmelse med den besvarelse, udvalget havde modtaget fra Købstadforeningen på et spørgsmål om, hvor stort et beløb der skulle til, for at den lovede ligevægt mellem stat og kommuner i henhold til byrdefordelingsreformen kunne siges at være opretholdt.

Næste dag drøftede vi forslaget i et samråd med finansministeren, og jeg skal ikke nægte, vi var optimistiske, da han meddelte, at han ville forelægge spørgsmålet i regeringen og så vende tilbage til finansudvalget. Vi indvilligede derfor straks i at trække vort ændringsforslag tilbage, så der kunne blive tid til den forhandling, der var ønsket fra flere sider i finansudvalget, og som ministeren altså tilsyneladende også ønskede. Jeg bad samtidig finansministeren om at optage forhandling med de kommunale organisationer for at få prøvet beløbsstørrelsens rigtighed, ligesom jeg bad finansministeren om at undersøge i ministeriet, om de 150 mill. kr. var det rigtige beløb. Og hvad sker der så? Ja, vi hører intet fra finansministeren, intet, før vi gennem pressen bliver orienteret om, at regeringen har afvist enhver forhandling og enhver forhøjelse.

Næste dag da spurgte vi i finansudvalget, om regeringspartiernes medlemmer kendte

noget til denne regeringsbelsutning. Det gjorde man ikke. Vi bad derfor om den følgende dag at få et samråd med finansministeren. Ved indledningen til dette samråd oplæste finansudvalgets formand et brev fra finansministeren, hvori vort forslag afvistes. Finansministeren meddelte derefter selv kort, at regeringen ikke kunne gå med til nogen forhøjelse, at han ikke havde forhandlet med de kommunale organisationer, og at han heller ikke havde afprøvet Købstadforeningens beregning.

Sådan forløb altså dette forsøg på at komme i forhandling med regeringen, og derfor ligger vort ændringsforslag nu på løslad til stillingtagen. Jeg skal ikke nægte, at vi finder, at vi har fået en uanstændig behandling. Det er et graverende bevis på, at regeringens snak om at ville inddrage socialdemokratiet i reelle forhandlinger kun er snak og intet andet. Da vi senere på dagen fik udleveret finansministerens skriftlige svar, kunne vi konstatere, at finansministerens argumentation for afvisning var både tynd og ulogisk.

Tilsagnet i brevet om, at uligheden i den kommunale beskatning ville blive søgt imødegået ved en videre udbygning af byrdefordelingsreformen med virkning fra finansåret 1971-72, kan vi naturligvis kun være tilfreds med, for det er jo et år før regeringen egentlig havde tænkt sig. Det bortforklarer blot ikke den kendsgerning, at kommunerne aldrig får deres udligningstilgodehavende for 1970. De har brug for disse penge, de penge kunne medvirke til, at de vanskeligt stillede kommuner med skatteprocenter, kommunale skatteprocenter, fra 16 til over 22 kunne have løst nogle af de opgaver i år, som ellers kan føre til forhøjelse af deres skatteudskrivning til næste år.

Der er i øvrigt al mulig grund til at hjælpe kommunerne. Alene på deres udlæg af sociale ydelser vil de have et tilgodehavende hos staten på ca. 1 milliard kr. Disse penge får kommunerne først tilbage fra staten den 15. december det følgende år. Finansministeren har ganske vist i finansudvalget oplyst, at han vil gå med til at tilbagebetale kommunerne halvdelen af beløbet i august og resten i november måned, men stadig i det efterfølgende regnskabsår. Det er et lille, men langtfra tilfredsstillende fremskridt, og jeg vil gerne spørge finansmi-